

Egy darabka kenyér

Írta: **Glenda Méndez de López**
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Az eredeti történet Guatemalában játszódott.

„Annyira várom már, hogy a kápolnába menjünk istentiszteletre!” – mondta Ancsi a reggelinél.

A Covid19-világjárvány miatt Ancsi és a családja már majdnem két éve nem tudott személyesen istentiszteletre járni. De ma végre elmehetnek a gyülekezeti házba! Ancsi örült, hogy láthatja a barátait, és ismét vehet az úrvacsorából az egyházközségükben.

A családja leült a kápolnában. Ancsi integetett a barátainak.

Hamarosan eljött az úrvacsora ideje. A himnusz után Ancsi összefonta a karját és lehajtotta a fejét. Odafigyelt az úrvacsorai imára. Aztán egy kis képre nézett Jézusról. Ez segítette neki emlékezni arra, hogy áhítatos legyen.

Egy fiatal férfi odavitte a tálcat a sorukhoz. De amikor a tálca Ancsihoz ért, üres volt!

Aztán Ancsi közelebről is megnézte. A tálca sarkában maradt egy kis morzsa. Elvette, és a szájába tette.

Ancsi a nap hátralévő részében egyre csak aggódott. Nem hagyta nyugodni az az apró kenyérdarab. A vacsora alatt még mindig aggódott. Még a desszertnek szánt fagyit sem ette meg. Csak ült az asztalnál, miközben Anyu mosogatott.

Számít-e az úrvacsora, ha csak egy morzsát vettem belőle? – töprengett mindvégig.

Anyu megtörölte a kezét. „Valami baj van, kicsim?”

Ancsi megrázta a fejét.

„Hát, az elolvadt fagyidat látva azt gondolom, hogy valami zavar téged.” Anyu mosolyogva letérdelt Ancsi mellé: „Mi a baj?”

Ancsinak könnyes lett a szeme. „Annyira vártam, hogy vegyek ma az úrvacsorából! De mire a tálca odaért hozzám, már csak egy morzsa maradt rajta.” Mély lélegzetet vett: „Rosszul vettem az úrvacsorából?”

„Dehogy is! – válaszolta Anyu, és szorosan átölelte Ancsit. – Láttam, hogy a

Jézust ábrázoló kis képet nézegetted a szentírásaidban. Mire gondoltál akkor?”

„Arra gondoltam, hogy Jézus mennyire szeret engem. És a szögek nyomaira a kezén és a lábán. És mindenre, amit értünk tett.”

„Na látod! – jelentette ki Anyu. – *Ezért* veszünk a kenyérből és a vízből. Hogy emlékezzünk arra az áldozatra, amelyet Jézus értünk hozott.”

„Akkor nem számít a kenyér mérete?”

„Nem. Ami számít, az az, hogy mit éreztél, miközben a Szabadítóra emlékeztél – mondta Anyu. – És bár csak egy aprócska darab kenyeret vettél, Jézus irántad való szeretete *nem* apró. Ő nagyon szeret téged.”

Ancsi elmosolyodott. Tudta, hogy az Anyunak igaza van. Az úrvacsora mindig különleges alkalom lehet arra, hogy Jézusra emlékezzünk – akár egy apró darabka kenyérral is. ●

Lapozz a 9. oldalra, és vágj ki egy képet Jézusról, amelyet az úrvacsora alatt nézegethatsz! Hogyan tudsz emlékezni Őrá?